

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев1 18/2015
25.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца Б.Т. из В., чији је пуномоћник Д.С., адвокат из В., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Републички јавни правобранилац из Београда, ради поништаја одлуке, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2530/11 од 14.03.2012. године, а поступајући по одлуци Уставног суда Уж 681/2013 од 02.07.2015. године, у седници одржаној 25.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2530/11 од 14.03.2012. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 1928/10 од 12.07.2011. године, у првом ставу изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца Б.Т. из В., па је поништена одлука стамбене комисије тужене број 360-583/10-8 од 05.11.2010. године, којом је М.З. дат на привремено коришћење неодговарајући двособни стан број ... на ... спрату, површине 66,39м², у улици ... број ..., ламела ... у В., до обезбеђења одговарајућег стана, као незаконита. У ставу другом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 26.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2530/11 од 14.03.2012. године, преиначена је пресуда Основног суда у Вршцу П1 1928/10 од 12.07.2011. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца за поништај одлуке стамбене комисије тужене број 360-583/10-8 од 05.11.2010. године, којом је М.З. дат на привремено коришћење неодговарајући двособни стан број ... на ... спрату, површине 66,39м², у улици ... број ..., ламела ... у В. и у делу одлуке о

трошковима поступка, па је тужилац обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 10.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 960/2012 од 01.11.2012. године, одбачена је као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2530/11 од 14.03.2012. године.

Одлуком Уставног суда Уж 681/2013 од 02.07.2015. године усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 960/12 од 01.11.2012. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије, док је у преосталом делу уставна жалба одбачена. Поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 960/12 од 01.11.2012. године и одређено да Врховни касациони суд донесе нову одлуку о ревизији изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2530/11 од 14.03.2012. године.

Испитујући правилност побијане одлуке, у смислу члана 399. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Такође није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 1. ЗПП на коју се ревизијом само уопштено указује.

Према утврђеном чињеничном стању, стамбена комисија тужене је одлуком број 34-360-4840/2003-008-01 донетом 23.05.2006. године тужиоцу дала у закуп на одређено време у трајању од пет година стан који је предмет спора, али је након тога М.З. покренуо парнични поступак ради поништаја ове одлуке, па је таква одлука тужене и поништена у судском поступку правноснажно окончаном пресудом Окружног суда у Панчеву Гж 1901/08 од 10.11.2009. године. Након тога је стамбена комисија тужене, поступајући по судским одлукама, у поновљеном поступку донела одлуку број 360-583/10-8 од 05.11.2010. године чија је законитост предмет овог парничног поступка у коме се одлучује о тужиочевој ревизији. Одлуком стамбене комисија тужене број 360-583/10-8 од 05.11.2010. године спорни стан је дат М.З. и то на привремено коришћење као неодговарајући до обезбеђења одговарајућег стана. Приликом доношења оспорене одлуке, стамбена комисија тужене није уопште спровела нов поступак иако је на то била обавезана другостепеном судском одлуком, већ је само дато образложење да би М.З. требао да буде рангиран на првом месту, а не на другом и да је та околност утврђена у судском поступку, због чега је предметни стан дат њему на привремено коришћење. Решењем Министарства унутрашњих послова број 118-1081/2006 од 30.06.2006. године тужиоцу је престао радни однос са даном 30.06.2006. године због пензионисања.

Код таквог стања ствари, правилан је закључак изражен у побијаној пресуди да је тужилац нема активну легитимацију за вођење овог спора, пошто му

је престанком радног односа престало и право на добијање стана по основу радног односа. Ово стога што је право на стан лично право и право које је повезано са радним односом, тако да запослени нема право на решавање стамбених потреба код послодавца код кога му је престао радни однос. То даље значи да у конкретном случају нису испуњени услови за примену одредбе члана 2. став 1. Уредбе о решавању стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица код корисника средстава у државној својини („Службени гласник РС“ бр. 41/02...68/09), која је важила у време доношења одлуке чији је поништај тражен, а којом одредбом је прописано да стамбене потребе у складу са одредбама ове уредбе могу решавати изабрана, постављена и запослена лица која су у радном односу са корисником државних средстава.

Према томе, како тужилац више не улази у круг лица којима се применом члана 2. наведене уредбе може решавати стамбена потреба у оквиру тужене Републике Србије, односно Министарства унутрашњих послова РС, правилан је закључак изражен у побијаној пресуди да тужилац више нема активну легитимацију за вођење овог парничног поступка, због одласка у пензију.

У конкретној ситуацији тужиоцу је решењем Министарства унутрашњих послова број 118-1081/2006 престао радни однос са даном 30.06.2006. године. Одлуком Окружног суда у Панчеву Гж 1901/08 од 10.11.2009. године правноснажно је окончан спор за поништај одлука Стамбене комисије Министарства унутрашњих послова број 360-4840/2003-008-01 од 23.05.2006. године и Стамбене комисије Владе РС број 360-4840/03-142 од 12.06.2007. године, а које су донете уз учешће тужиоца у поступку за доделу стана. Након што је овај парнични поступак правноснажно окончан, донета је оспорена одлука стамбене комисије тужене - број 360-583/10-08 о 05.11.2010. године, а тужилац није ни имао право да учествује у овом поступку за доделу стана. Стога се ревизијски наводи којима се указује на ставове судске праксе уопште и не односе на чињеничну и правну ситуацију у каквој се сада налази тужилац као лице пензионисано пре доношења оспорене одлуке. Тужилац је имао активну легитимацију у поступку који је окончан пресудом Окружног суда у Панчеву Гж 1901/08 од 10.11.2009. године, а судска пракса на којој је указано у ревизији се односи на ту ситуацију.

На основу члана 405. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа–судија
Миломир Николић,с.р.**